

SINIS

ZBIIRKA PJESAMA
autor: Zoran Hercigonja

IMPRESSUM:

Autor: **Zoran Hercigonja, mag.edu.inf.**

Web: **zoran-hercigonja.webnode.hr**

E-mail: **zoran.hercigonja@gmail.com**

Nakladnik: **Vlastita naklada autora**

Graf. priprema: **Zoran Hercigonja**

Tisak: **Fotocopy ccentar Manuela Varaždina**

Mjesto i godina

izdavanja: **Imbriovec Jalžabetski 45c, 2017. godine**

Br. stranica: **28**

Uvez i format: **Meki, A5**

ISBN 978-953-8200-03-8

I.

Zvijezde su bile tu prije mene,
njihov sjaj, začet je prije moga početka,
u zvijezdama, sva kob se krije
svjetlost njihova nosi našu budućnost,
naša imena, snove.

U zvijezdama su odgovori,
u zvijezdama su poklici naših starih,
zvijezde kriju duše poginulih,
zvijezda je srce što grudi para.

Krajolik guta ljude, a more steže brodove za pramac,
a zvijezda spaja predmete bez osi i ravnoteže;
prošlost i budućnost dva su fantoma
u čovjeku, dva bića u jednom biću
i sebe varaju, a zvijezde!
toče živu krv u potocima, u vrelima.

Ljudi gledaju u zvijezde, ali ne razumiju,
jer zvijezda je početak i kraj
kamen temeljac početka i grobni kamen svršetka.
Zvijezde su medene doli i mliječne rijeke spasa.
Premalen sam da bih išao ispod zvijezda;
jednom ću i ja gledati u zvijezde, jednoć
kad zbacim ruho varava sjaja,
kad pođem put rajskih dveri
put moje vječnosti.

II.

O ubojico duše, O ubojico duše!
vraćaš se k meni kao jeka, kroz gore moga hlada.

O prokleti uzničaru, o prokleti žbiru,
što mi živo srce osudiš,
odveži mi okove sa zapešća i vrata.

Trudan radnik i poštena duša
što mrve praha pod skutom
svemirske crne plahte skuplja,
lišen je slobode,
lišen je svega što duši prije i godi.

O ubojico duše, o ubojico duše!
izgubljena sam uspomena što pati
i pita se gdje je otac, stric, djed i mati.

Crvić sam bez zuba što siše ulje,
ulje za viteška pomazanja;
mladica izrasla strpljivo na sivome kršu,
ranjavana je tamom i smogom dioksida.

Ljiljan je mladica koja spava kao
pohranjeno blago, mirno i spokojno,
daleko od pomame ljudi,
ljiljan je biće što od dodira sjene život gubi.

O ubojico duše, o ubojico duše,
sklapaj oči mrtvacima, a živima ostavi žive.

III.

Bistri potoci suza što noćima su natapali uzglavlje
mekanog jastuka od svile,
baršunasta pera bajkovite davne prošlosti,
kada zazivao sam muze i satire,
sad sljevaju se u rijeke goruće magme,
u bolno srce što riče i stenje
pod jarmom muke i bodljike života.

Bistri potoci suza, prestali su teći,
kada srce obuze sjeta i nikne mladica crne sreće u skutu
bijelog platna duše.

Ja nemam više ni kapi čiste suze,
ja nemam više biser ni ljusku školjke
u kojoj se rađa biser,
ja nemam!! radost od dijamanta
i vredniju od svog bogatstva svijeta.

Ja sam izgubio sebe,
zametnuo u stranicu neke grozne knjige,
ja sam zasjenio sebe i survao
se u rijeku Hada satrven groznicom
gnjila života.

Bistri potoci suza, samo su otrovana krv
još od početka, od utrobe, od začeca,
otrovom istočnoga grijeha, otrovom klete guje otrovnice.

Nesretan sam od rođenja
i slatka jabuka, gorka je u ustima nesretnika.
Da je barem ovo samo san, da barem ovo samo snivam.

IV.

Kako život može biti lijep,
kada ga tkaju vile nitima lanene kose.
Kako život može biti slijep i težak ždrijeb
kada ga kuju vrazi na nakovnju pakla.
Nebo, nebo je previsoko, pakao, pakao je preduboko,
da bismo ih mogli srcem tači,
kao što ni gola ruka ne dotiče
primamljiv sjaj zvijezda.
Život, život, prožet je kapljicama neba,
vatrenim jezicima pakla.
Život?! gemišt je dvaju svjetova,
svijeta dobrog što ga tkaju vile,
zlog što ga kuju vrazi.

V.

Bratac bratcu otimlje koricu kruha,
bijedna djeca skupljaju zrna kiše,
da bi oprala dušu od zadaha zla i boli,
da bi suzama svevišnje sile
nasitila bijedno srce svoje .

Siromaština gladnih očiju iz mraka viri,
a grijeh podbuhlih obraza šulja se ulicama
obzidana grada.

Hara kuga i kolera novoga doba
i lešinari se međusobom kolju
za komad strvine, čupaju si perje.

Psi laju, a karavana nema,
sve je propalo u zemlju;
vjeđe svijeta zatvorile su se zauvijek.

Crni gavrani prodorno grakću
i nose crni nadgrobni kamen;
svijet se otrovao zavišću i zlobom,
svijet je postao zao.

VI.

U vjetru se spoznaju žive duše
i mrtvi što gaje želju (imaju čar)
u vjetri se kvase suze ljubavnika
i prosipa prah srca slomljena.
Vjetar dahće za vratom putnika
i drug mu je u nevolji i slobodi,
dok ima vjetra, bit će i sudbine
i vrijeme će teći u smjeru vjetrove duše.

Vjetar svira melodiju duše.
Duh je vjetar što pleše s maestralom
i razara gradove s burom.
Vjetar piri i češlja zvijezde
i nebeska tijela,
vjetar struji i dahće!
kao vrabac na žici đipka
i mjerka žive ljude i njihova vrela.

Vjetar živi sa živima
i mrtve ispraća u grob.
Vjetar je posljednja melodija trublje
na ispraćaju u vječnost,
u olovni san.

VII.

Živim na zidovima porušena grada;
oko mene srebrno more zvijezda (mrak).
Riječ budućnosti, trula je u samoj sadašnjosti,
nosim masku prolaznika, tuđinca.
Lice mjeseca, zamutilo se u mutnoj vodi,
luč sunca je ugasla,
pjev ptica utihnuo.
Samo srce moćno kuca;
pjev tog golemog gonga,
nadglasava misli Kneza mira.
Ja želim samo bijeg preko rijeke Smrti,
ja želim malo mira.

I sve su to samo maske,
sve su to varke skrivene u ždrijelu vraga.
Svi pijani Platoni, Sokrati i Aristoteli,
bulazne u grobu velike misli svoje.
Svijet je scena gluposti i ravnodušnosti,
svijet prkosa i jada,
a ljudska bena navlači masku lažnog osmijeha.
I svi potoci varave sreće, zadovoljstava
i duševnog mira,
potoci su Platonskih laži, paklenih zbivanja.
Ja skidam masku sa svoga lica
i ne želim glumiti na zidinama porušena grada.

VIII.

Kako je teško biti čovjek,
kako je teško imati lice u oluji vjetrova!
i držati grumen uzoritosti i časti
u ruci vremena.

O, kako je teško biti čovjekom
u svijetu pomame, grijeha i strasti!

Groza i jeza, sestre su po bljutavoj vezi krvi;
a ljubav sužanj pod jarmom
bujice strahota, grijehota, ubojstava i bludi.

Kako je teško imati junačke grudi,
i nositi križ,
ćudljivo otajstvo pravde i mira.
O kako je teško svinuti koljena
i pokloniti se čistoći duše.

Biti čovjek u dubini duše,
znači ljubiti zvijezde,
ljubiti plavo nebo
i grijeh jadnika.

O kako je teško biti čovjekom,
biti bespomoćan
i utapati se u mutnoj rijeci hopokrizija.

IX.

Zvijezde su tako daleko,
zvijezde su tako visoko,
a ljudsko srce pod njima živinski stenje,
i jeca u moru želja dubokom.

I svi bi ljudi liznuli prah sa zvijezda
i svi bi ljudi navukli na se plašt
zvjezdanog svijetla i nesreću,
svi bi ljudi okusili slađ grijeha,
svi bi oni uzeli obličje bogova.

I sunce je najsjajnija zvijezda,
ubojica krila duše šarenih,
čovječe pazi na svoja krila.
da ne opečeš pohlepu perja.

Varava svijetlosti zvijezda,
varavo srce, tajnovita krijesa,
prokleta nek si zanavijek,
prokleta bila dušoubojice.

X.

Gine priroda.

Smrt je sve bliže

otajstvu moći njene.

Umire, odlazi, gine, uzmiče,

svako bogatstvo, svaki ures.

I ptice nebeske, sve urese od zlata,

odnijele su sa sobom na topli jug.

Šarena krila leptirica, progutale

su ralje jutarnjeg mraza.

Vrane, crne kao čađa, kao noć,

vrane, nasrnule su krilima

od ametista na golotinju krošnje.

Sve, progutala je tama.

Sve, prekrila je sjena gorostasa noći,

sve, zaslijepila je mrena magle,

ona odlazi...uzmiče...jenjava...

skapava...ostavlja me sama.

XI.

Sudbino,

jesam li ti ikad rekao

kako me vrijeđa tvoja razvratnost

i divlja narav?

Sudbino,

jesam li ti išta skrivio

da me bacaš od nemila do nedraga

da me učiniš nemirnim i očajnim?

Sudbino, moje srce je bolno i

slomljeno,

a moja duša pokidana gvoždem

nemile tvoje ćudi.

Ja sam slomljen,

ja sam mrtav i pokopan.

I dokle god će biti tvojih oštrih

očnjaka,

dotle, ja ću biti u odsutstvu, zakopan,

pritajen, tih i slomljen pod zemljom.

XII.

Kraljice besane noći,
tmino, zadahu smrtnog sata,
uzavjeso od leda,inja, iglica, boli,
zvijeri pomame i požude,
lubanjo početka i kraja,
bijela lubanjo zime.

Lutam, nad vjenčanicom paučine izvezene
od finoginja i očica mraza
kao usamljen ljubavnik noći.
Bludim nad prostranstvom
ledenih krošnji, tužnog lica zemlje,
zelenih smreka,

tustog i samrtničkim znojem oblivenog mjeseca.

Gledam tvoju vjenčanicu,
tvoju silnu ljepotu i moć
u prozeblim licima,
smrznutim srcima, u osami,
u tihu i mrklu mraku.

Tvoji ljupki, blijedi obrazi
i porculanski nježne ruke,
kojima bijelo platno tkaš,
za me su žudnja i nemir.

Ponesi me preko praga svoje
kristalne zore;
povedi me u kristalne dvore svoje,
dvore mrtvila, apatije i letargije.

XIII.

Nosim jedno srce u grudima,
jedinstvenim taktom kucka i bije,
u njem je jedna nada, jedan život,
jedna ljubav, jedna sreća i suze dvije.

U meni je jedna živa sila,
neponovljiv svod svih divnih titrajućih zvijezda

jedna duša iz dubina mene klije;
jedna rijeka s izvora se vije,
širi korito zlatom i biserjem.

Čovjek, neponovljiva je stvarca,

neponovljivo biće,

jedinka hvalospjeva misli,

jedinstven ures,

jedno vrelo,

jedan plameni jezičak,

jedno sunce,

jedan mjesec,

jedan grobak,

jedna čarolija.

U meni jedan plamen sije,
plamen neiskvarene fantazije.

XIV.

Da mi barem nema traga na ovome surovom svijetu,
da me barem nisu oči plavog neba vidjele,
da barem nemam duše,
ni srce, ni snove, ni svijesti
ni misli besane.
Bilo bi mi lakše umrijeti.
Brojni me junci okružuju
i bašanski bikovi opkoljuju,
moje kosti lome hajke pasa,
moje meso ždere raja zlikovaca.
I nadvila se nad ljude crna olupina neba
i šume su prolistale bez lišća,
mirisi truleži u nozdrve se slili.
Dokle ću trunuti u blatu,
dokle će nebo biti tako visoko,
ali bojim se smrti!
bojim se crne sjenke noći!
Nekad ne tako davno i smrt je
bijelim velom bila protkana,
nekad, ne tako davno,
ljudska zloba je strgla veo s njena lica
i zgazila ga u blato ironije.
Bjelina smrti, postala je duboka,
tmurna, mučna jama.
Da mi barem nema traga
na ovome svijetu,
na crnom klupku zbilje.

XV.

Bolno je gledati u prazninu,
u pukotinu srca ranjena.

Samotan je kutak bez tvoje pojave.

Ni vatra na ognjištu moći,
ne gori jednakim sjajem,
bez tebe.

Još uvijek čujem glasove,
još uvijek vidim slike prošlosti,
još uvijek, sjećam se na dane,
na sate, na trenutke naše radosti.

Još uvijek, sjećam se tvoga lika duše,
tvoga srca,
tvoje svjetlosti s lica.

I skupljam svaki grumenčić tvoga lica,
tvoga srca, tvoje duše
u kalež sjećanja
tvoje i moje vječnosti.

Mi smo od jednoga bića,
s jednoga grumena grozda otkinuti;
pod jednom zvijezdom,
pod jednom krošnjom neba sazdani.

XVI.

Nek jezdi duša u samoći,
tamo daleko gdje nema
straha, ni noći,
ni krivnje, ni boli,
ni srama, nit čežnje.

Nek jezdi duša u sljepoću,
tamo duboko u magli,
gdje nema vida, ni pogleda,
ni dušinih oči,
nit suza,
nit stida.

Nek plovi duša mirnim morem,
bez vjetra, bez jedra, bez vesla,
nek lebdi u svemira dvore,
u zvijezda zagrljaj.

XVII.

Uhodi me dvojnik duše
već duže vrijeme
kao sukno noći
sljubljen uz gležanj tijela,
i širi krila iz kukuljice
kao šaren leptir udove od topaza i safira.

Uhoda sa mnom hoda,
nogu uz nogu
dokle zraka sunca seže.

Razliježe se i šulja,
napada očnjacima vela tigra.

Kao brat blizanac,
kao dvojnik,
jedno nam srce igra
od svanuća do sutona,
kuca, titra, titra!

XVIII.

Kad bi zvijezde padale s nebesa,
ispunile bi tisuće želja
da mi dani budu topliji,
da su noći pune slatkih suza.

Kad bi zvijezde padale kao kiša,
nestale bi suze, tuga i bol,
nestao bi svijet porođajnih muka
nestale bi sjenke zla.

Kad bi zvijezde padale kao pahulje snijega,
kao bijele perine,
bile bi boje praha i pepela
jer mene tada, jer mene sada više nema (više ne bude).

XIX.

Bistrim nebom ptica plovi,
zraka sunca kroji oblake,
duga bajna stup je nebu,
život, slomio je grobne vratnice;
vrelo Sunce usred neba gori, vatra suklja (požar je),
nebo zemlju blagoslovi poljupcima brižne majčice.

Dugin veo preko lica,
radost klije, život opstaje,
harmonija zrakom sije,
smijeh sunca
moćno sjemenje.

Nema smrti, nema zime,
ni slatko inje ne opstaje;
staro vrijeme stalno gine,
novo doba širi slatke osmijehe.

XX.

Snovi su visoko,
svinuti pod krošnjom neba,
srce je duboko,
sljubljeno s muljem
podno rijeka.

Snovi su kao kristalni luster
što sja sa stropa crkve;
duša je pogrbljen bigot
u klupici podno ikone.

Ruka se osušila dotaknuvši snove;
usta duše, usahla su od žeđi,
od svijetla zvijezda.

Snovi su ubojice duše,
poljane mlijeka i meda za odvažne,
Sahara za izgubljene.

Snovi su svijetla iskrice,
snovi su zvijezde, visoko iznad nas;
Čovječe pazi da ne ideš
malen ispod zvijezda,
jer one su ubojice duše.

XXI.

Zar nije divna priroda?
Kolijevka u kojoj duša raste,
pejzaž u kojem duša snije.
Pustite dušu da dotiče oblake,
pustite je među zvijezde
da miluje njihov krijes.
Pustite ! pustite da duša snije
o tajni svemira,
o mistici mraka,
pustite je da raste s drvećem
i mladicama,
pustite je
da procvate kao prvi proljetni cvijet,
pustite da se duša smije.

XXII.

Ostavit ću iza sebe
gorki plač i tugu,
ostavit ću glasne jecaje
i bol u srcu i šutnju
kada me probode koplje vječnosti.

Praznom škrinjom će se zvati
svijet bez mene,
bez duše moje,
bez života kap.

Prazno slovo neće krasit
zlatni uvez knjige živih,
crnom tintom će se sjati
korice libre bola.

I kada budu pisali o meni
i govorili u moje ime,
bit će to njihov grijeh,
njihova sablazan,
ubojstvo kostiju mojih
i žive trunke.

Tamo na kraju vremena,
doći će moje ime
u sunčevu jednopregu
u znakovima miline
i zaboravljene puti i staze,
niknut će iz praznine.

XXIII.

Poslijednji trenuci na zemlji svijeta,
poslijednji dronjci vremena.

Iz dubine tmine,
iz sjenke zime,
klije klica,
zrno mistično,
trlja vjeđe, budi se sunce,
sunce proljetno.

Težak kamen spade s grobna srca,
anđeli pokazuju put;
tada ginuh,
sada bijela krila vinuh
u nebeski san,
jer spopade me proljeća jek.

Rasprsnuše se okovi od gvožđa i
kamena,
bolne stigme skupa, srasle su,
odlazim u novi vjek,
prolazim kroz svijetove,
u duboku svijetlost, raj.

XXIV.

Velika je razdaljina među nama,
kao pogled sa zemlje u prostranstvo snova;
dijeli nas nit, bujica sumpora;
preplivao sam rijeku Hada.

Kao lopoč,
kao prolazni vodencvijet,
odmičem, jenjavam, stradavam.

Rijeka između
kulture života i
kulture smrti,
prestala je teći.

Duša mi odlazi sa sjenkama snova
bez krila, bez perja, bez nakita,
bez posljednjeg slova.

Velika je razdaljina među nama,
između tebe i mene,
teče međa života.

XV.

Sjedi starac na kamenu mola i motri liniju života,

gdje se more s nebom spaja,

pogleda u nebo, a ono tmurno i ostarilo ko

sjede njegove kose,

pogleda u doline mirnog mora

bez vala, bez napona i snage,

ali prostranog i dugog

kao vlasi njegove podugačke brade.

Kosti starca prozeble su,

ali još uvijek dotiče ih more i dubine morskog duha.

Iz mora, iz dubine, iz škrinje

Posejdonova blaga, šapuće školjka:

„Mladost moja vratiti se neće....

Mladost moja vratiti se neće...“

XVI.

Gdje da savijem gnijezda u krošnji svijeta,
gdje da odmorim dušu bolnu,
gdje da sklonim srce vruće!?
gdje da nađem sebi mjesto podno nebesa?
Kako da ugodim nitima duše,
kada ona žudi za zrnjem nebeskih zvijezda,
kada ona ljubi svo blago drugoga svijeta.
Grlio sam svijetlo zvijezde
rukama snova;
cjelivao žarkim poljupcima nebeski svod
i sazviježđa
i vrelim suzama nosio lice mjeseca.
Dizao sam ruke do neba,
do rajске krošnje i Svetinje,
spavao među oblacima,
grlio sunce i anđele.
I opekla me vatra hladnog mjeseca;
srebrni osmijeh, spalio je krila
i sada lebdim kao bajna vila
na trepavicama starosti,
na varmeđi svjetova.
Gdje da savijem gnijezda...

Podaci o autoru:

Zoran Hercigonja, bavi se književnim radom redovito objavljujući sadržaje u različitim književnim formama i žanrovima na portalima i časopisima. Piše za časopise: **Književnost uživo, Kvaka, Avlija, Zvezdani kolodvor, Etna, Eckermann, Krična masa** te internet portale: **Očaravanje, Poezija Online, Strane, Metafora, Opusteno, Narativa, Impuls, Fioka**.

Objavljuje kratke priče, pripovijetke, poeziju, dramske tekstove, recenzije, osvrte, eseje te promocije. Autor je tiskanih zbirki poezije pod nazivima *"Krhotine stakla"*, *"Okamine"*, *"Bezimene Pukotine"*, *"Anatomija melankolije"*, *"Izabrane pjesme"* te tiskanih knjiga pripovijedaka *"Svi gjavli i gromovi"*, *"Ogrebotine"*, *"Der Teufel"*. Pokretač je i glavni te izvršni urednik web časopisa **Sapphoart-časopis za poeziju ISSN 2584-3974**. Pokretač je bloga **Faunova poslijepodneva** na kojem objavljuje prozne tekstove.

Pjesma *"Na obali grada"* uvršena mu je u **ZBORNİK POEZIJE MEĐUNARODNOG FESTIVALA POEZIJE "MESOPOTAMIJA 2017."** Pripovijetkom **"Kolotečina: Testiranje stvarnosti"**, ušao je u širi krug za nagradu Krična masa **NAGRADA "SEDMICA & KRITIČNA MASA" 2017.** godine. Pripovijetka **"Tko se boji smrti još tri za groš"** uvrštena mu je u **"Zbirku PS portala 2. književnog natječaja 2017. godine"**.

Također je objavio 2017. godine kratku zbirku poezije od svega šest pjesama naziva **"Vrletne strmine"** na stranicama Gradske knjižnice i čitaonice Petrinja. Na međunarodnom portalu **FIOKA**, objavio je knjigu pripovijedaka pod nazivom **DER TEUFEL** koja se sastoji od četiri poduže pripovijetke. Sudjelovao je na **8. KNS Međunarodnom književnom susretu** 2017. godine s dvije pjesme: **"Zarobljen"** i **"Zaboravljeni glasovi"**. Pjesmama, Balkanski ideali, Bog ponižene vizije te Bezličja-naličja-lica konkurirao je za nagradu **ZVONA i NARI** 2017. godine.